

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

4. Quomodo motus opponuntur inter se, & cum quiere; & ad quæ
prædicamenta dantur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

posset esse absque illis idē numero motus: quæ etiā ratio probat de agente, nisi in casu, quo excipitur: excipitur autem ille casus, quia quando coincidunt agens & subiectū, sicut motus idē numero nequit habere plura subiecta, sed numeratur pro numeratione subiectorum; ita etiam numerari debet pro numeratione agentium. Quod si motus & actio identificarentur, vniuersaliter deberet motus numerari pro numeratione agentium: nam sicut vna numero actio non posset provenire à pluribus numero agentibus, ita etiā vnus numero motus ab illis provenire posset.

Aduertendum porro, quod de facto motus producti diuerso tempore sint distincti numero, quia idem terminus numero non produciuntur diuersis temporibus; & eodem modo etiā diuersificatur numero de facto pro diuersitate agentium quia diuersa agētia adæquata (de quibus loquor) non produciunt eundem numero terminum; nec hoc est contra conclusionem, quæ solum allēgit, quod non necessario simpliciter loquendo motus numeretur pro numeratione temporis, aut agentis.

Addendum deinde, quod quando dicimus motum specificari à termino, id præcipue intelligendum de termino proximo, qui per motum illum immediate acquiritur; non vero de termino remoto, & mediate ad quem disponderet, & esset ordinatus à natura terminus ille proximus; nam calefactio ordinata ad ignem non necessario distinguitur specie ab ea, quæ ordinatur ad lapidem.

QVÆSTIO IV.

Quomodo Motus opponuntur inter se, & cum quiete, & ad quæ predicamenta datur.

Quomodo
motus in-
ter se con-
trariantur.

37 *Q* Vinque modis ait Philosophus motus inter se contrariari. Primo si terminus à quo vnus est terminus ad quē alterius: vt si mobile moueatur ab aliquo alio ad calorem, & si à calore moueatur ad aliquid aliud: contrariantur autem hi motus, quia non potest fieri, vt simul & semel mobile moueatur duobus moribus, quorum vno moueretur à calore, verbi gratia, & alio moueretur ad calorem, alias moueretur & non moueretur ad calorem.

Secundo, si termini à quibus sint contrarij, vt si quidpiā moueretur à nigredine & ab albedine: hi motus sunt contrarij: quia non potest fieri saltem naturaliter, vt mobile idem possit moueri simul & semel à formis contrariis, verbi gratia, à calore & frigore: tum quia vel calor & frigus non possunt esse simul in eodem subiecto, atque adeo nec poterit simul ab illis moueri; vel certe si possint esse simul, non potest moueri à calore, nisi per introductionem frigoris: sed quando introducit frigus in mobile, non potest moueri à frigore, quia mouetur ad frigus, alias moueretur simul à frigore & ad frigus.

Tertio, si termini ad quos sunt contrarij, vt si moueretur quis ad calorem & frigus: & quidem hi motus sunt contrarij, quando termini ad quos, perveniunt ad illum gradum, in quo sunt incompatibiles, quia tum certum est idē mobile non posse simul illis moribus moueri: quia alias termini ad quos non essent incompatibiles: at licet termini ad quos aliquorum motuum essent secundum speciem contrarij, si tamen hoc non obstante possunt esse incompatibiles in aliquibus gradibus remissis, motus ad illos in illis gradibus non erunt contrarij, proprie loquendo, quādoquidem idem subiectum posset illis simul moueri.

38 *Q*uarto, si terminus à quo vnus est contrarius termino ad quem alterius, vt si quidpiā moueretur à frigore, & aliud vel idem ad calorem. Addit autem Philosophus, inter duos motus non esse contrarietatem, quia vnus & idem motus potest esse & à termino à quo & ad terminum ad quem, qui sunt termini contrarij, vt si quis moueatur à frigore ad calorem.

Sed contra hoc dices: si quis moueretur à frigore ad aliquid aliud quod non esset calor, vt verbi gratia, albedinem, & idem vel aliud moueretur ad calorem, non esset vnus & idem motus, sed duo motus distincti: si vi: ergo non obstante ratione Philosophi huiusmodi motus possent esse contrarij.

Respondeo, negando consequentiam, quia quotiescūque, transitur à frigore ad aliquid aliud, quod non est calor ille motus erit compatibilis cum motu ad calorem: ergo nunquā potest fieri quod motus à termino, à quo qui est contrarius termino ad quem, sit contrarius motui, quō acquiritur terminus ille ad quem.

Quinto denique, si tam termini ad quos, quam terminus à quibus sint contrarij, vt si detur motus à calore ad frigus, & à frigore ad calorem: & hi motus sunt contrarij propter rationes illas, propter quas motus contrarij secundo & tertio modo sunt contrarij.

Dices: motus à frigore ad albedinem, & à calore ad albedinem sunt eiusdem speciei: ergo non sunt oppositi, & consequenter falsa est secunda oppositio. Probatur antecedens quia motus non specificatur à termino à quo positiuo, vt dictum est quæstione præcedenti: probatur consequentia quia res eiusdem speciei non opponuntur.

Respondeo, distinguendo consequens: non opponuntur inter se proprie loquendo, concedo; non opponuntur in hoc sensu, quod idem vtroque motu nequeat simul inoueri, sicut potest aliis diuersis motibus, nego consequentiam.

39 Et hoc sufficiat quantum ad oppositionem motuum inter se; quantum autem ad oppositionem motus cum quiete, aduertendum est duplicem posse considerari quietem mobilis: vnā quæ consistit in permanentia eius sub forma, à qua receditur per motum, & quæ est terminus à quo eius; alterā, quæ consistit in permanentia mobilis sub termino ad quem motus. Certum autem est, motum, vt motum, vtroque quieti contrariari & opponi in hoc sensu, quod motus, vt motus, cum neutra quiete possit simul esse in eodem mobili: non quidem cum quiete, quæ est permanentia eius sub termino à quo, quia per motum tollitur illa quies, sicut & ipse terminus à quo, alias non esset terminus à quo: nec etiam cum quiete, quæ est permanentia eius sub termino ad quem, quia quando permanet sub illo termino, iam non est amplius motus, nec verum est proprie, quod mobile moueatur, sed quod fuerit motum. Quia tamen motus ordinatur ad illam quietem, & hæc acquiritur mediante motu, sicut tollitur per motum altera quies, potest dici quod non tam proprie contrarietur, aut opponatur quieti, quæ est permanentia sub termino ad quem, sicut contrariatur quieti, quæ est permanentia sub forma, quæ est terminus à quo: nec de hoc potest esse alia difficultas, quam de nomine, nec etiam indiget alia probatione quam explicatione: & propterea ad determinandas has duas quæstiones huius partes, non adhibui conclusiones vllas expressas, sicut iam ad vltimæ partis solutionem adhibebo.

CONCLUSIO I.

40 *D*atur motus ad substantiam, quantum ad quantitatem & qualitatem. Hæc est communior, & probatur quod primam partem de substantia: quia materia prima mouetur ab vna forma substantiali ad aliam, & mediante hoc motu ipsius produciuntur substantia ex materia & forma illa resultans: ergo datur motus ad substantiam.

Datur motus
ad substantiā
quantitatem
qualitatem.

Dices illum motum non esse motum proprie dictū, quia non est successiuus, sed esse instantaneam mutationem.

Contra, quia hic agimus de motu vt sic, abstracto à successiuo, & instantaneo.

Deinde, quando comburitur successiue palea, est satis probabile, vt alias dicemus, quod producat successiue forma substantialis ignis, & quod materia prima paleæ moueatur successiue: ergo quamuis ageretur hic de motu successiuo, adhuc verum esset, quod daretur motus ad substantiam.

Probatur quod ad quantitatem: quia quantitas de nouo acquiritur in augmentatione, ita vt substantia quæ antea erat minor, postea fiat maior, & quidem acquiritur successiue mediante actione vera & reali: ergo datur motus ad illam.

Confirmatur in illa sententia, quæ tenet quod in rarefactione acquiratur noua quantitas sine subiecto nouo substantiali, quia hoc supposito non potest esse vlla tergiuersatio, quin admitti debeat hæc pars conclusionis. An autē illa sententia sit vera, suo loco dicetur in libris de generatione.

Y y 41 *Aduerte*

41 *Adhuc autem hic quod si ponatur quantitas co-
ua materię, & in ipsa subiectata; & p̄terea negetur quā-
ritas noua absque nouo subiecto acquiri in rarefactione,
nō posse admitti motum ad quantitatem, quo moueretur
aliquid subiectum inhesionis ad quantitatem, quamuis
posset admitti & deberet motus, quo aliquod subiectum
acquireret nouā quantitatem, quę continuaretur cum p̄-
cedenti suę quantitate per continuationem aut contigua-
tionem, sic ut haberet denominationem aliquam quāti-
tatis nouam, quā ante non habuit. Quod sufficit ad
veritatem conclusionis quoad hanc partem. Si vero teneat
tur magis communis sententia Scolasticarum, quā in Lo-
gica probauimus, quod sc. quantitas subiectetur in toto
composito, quamuis dicatur, ab ipso met composito phy-
sice & quidem per veram actionem realem produci, ad-
huc non debet admitti motus proprie dictus, nec suc-
cessiuus, nec instantaneus ad quantitatem sic productā, quę
moueretur ad illam aliquod subiectum inhesionis, quia
subiectum illa compositum, a quā emanaret ac produceretur
quantitas non existit pro vilo instanti temporis, pro quo
non existit quantitas requiritur autem ad motum forma-
liter loquendo, & rigorose, quod sit ratiōis subiecti prius
existens ad formam, quā ante non habuit. Vnde in hac
sententia non debet admitti motus subiecti inhesionis ad
quantitatem, nisi teneatur quantitas noua absque subiecto
acquiri per rarefactionem, sed solum debet admitti motus
ad acquisitionem maioris quantitatis.*

*Probatur conclusio quoad tertiam partem de qualitate,
experientia quotidiana, quā constat subiectum non cali-
dum fieri de nouo calidum, & quidem successiue, de quo
nulla est controuersia.*

42 *Obiicitur prima ex Complutensibus contra primam
partem substantia non habet latitudinem successiue per-
currendam, quia ratione sui non habet partes, sed ratione
quantitatis: ergo non potest dari motus proprie dictus
ad illam.*

*Confirmatur quia non habet aliquod contrarium, cui
determinare contrarietur, ergo non habet contrarietatem
requiritam ad motum, quia hęc debet esse inter determi-
nata extrema. Probatur antecedens: quia substantia non
fit per se ex alia substantia, sed ex priuatione.*

*Confirmatur secundo quia contraria sub eodem genere
maxime distant, ergo in illo genere debent esse duo extre-
ma, a quorum vno ad aliud non potest veniri, nisi ordina-
tim & per medium, sed materia, dum exiit vna forma,
potest indifferenter recipere quācumque aliam formā,
absque vilo ordine: ergo formę substantiales non habent
contrarietatem sufficientem ad motum.*

*Respondetur negando antecedens cum sua probatione; tam
enim substantia habet ex se partes, quā quantitas, vt
ostendimus in Logica. Deinde negari posset consequentia,
quia non requiritur ad motum talis latitudo in termino
suo.*

*Ad primam confirmationem respondeo, negando conse-
quentiam, neque enim requiritur ad motum quod termi-
nus eius habeat aliquid magis determinate contrarium
quā forma substantialis habet: & sane quamuis nullo
modo haberet contrarium calor, sed mutaretur ad ipsum
successiue aliquod subiectum, daretur motus successiuus
ad ipsum: & quamuis de facto contrarietas qualitatis de-
terminata conducat ad successionem motus, tamen non
est sola ratio, cur datur in eo successio sic, quin posset dari
successio in ipso, quamuis terminus eius non haberet qua-
litatem determinate contrariam. Adde, moueri aërem ad
lucem motu physico, quamuis lux non habeat qualita-
tem vllam contrariam.*

*Ad secundam confirmationem respondeo, distinguendo
antecedens: contraria propriissime dicta, qualia sunt qua-
litates, transeat: contraria quęcumque, nego antecedens,
& admissis ceteris propositionibus, nego vltimam conse-
quentiam, quia non requiritur ad motum contrarietas tā
stricta; imo nullo modo requiritur per se contrarietas ad
motum; nam vt iam dixi, sufficeret quod acquireretur vna
forma de nouo præferrim successiue, sine illa forma habe-
ret aliquam formam contrariam, siue non: quod si etiam*

necessario requireretur contrarietas, sufficeret talis, vt vna
forma formaliter excluderet alteram ab eodem subiecto.

43 *Obiicitur contra secundam partem: quantitas non ha-
bet aliquid contrarium, ergo non datur per se motus ad
illam, quia contrarietas requiritur ad motum. Probatur
antecedens, tū quia proprietas quantitatis est habere
contrarium secundum Aristotelem, tū quia si quantitas
haberet contrarium, maxime quantitas parua haberet pro
contrario quantitatem magnam: sed quantitas parua, &
magna nō opponantur contrarie, sed solum relatiue: vnde
non tollitur quantitas parua adueniente magna: sed
illa ipsa, manens simul cum adueniente quantitate facit
maiorē quantitatem.*

*Complutenses negant antecedens, ad cuius primam pro-
bationem dicunt, Philosophum loqui de contrario pro-
priissimo, quale solum habet qualitas, cum quo stat quod
quantitas habeat contrarium minus proprium, quod suf-
ficit ad motum. Ad secundam probationem dicunt quanti-
tatem paruam sub ratione parue formaliter non manere,
sicut eadem quantitas, quę erat parua specificatue lo-
quendo, maneat: & hoc sufficere ad hoc vt dicatur con-
traria quantitati magnæ.*

*Sed facilius responderetur negando requiri ad motū con-
trarietatem, licet ad motum successiuū in qualitatibus id
fortassis de facto requiratur: & sane si sufficeret ad hoc
quod quantitas parua contrarietur magnæ, quod sub ratio-
ne parue non maneat cum magna, similiter vnus gradus
caloris posset dici contrarius duobus gradibus, quia sub
ratione vnus nō manet, quando aduenit secundus. Videtur
autē absurdū dicere, quod calor paruus, seu minus intensus
opponatur contrarie calori magno. Omitto breuitatis cau-
sa impugnare aliam doctrinam, quā Complutenses eo-
dem loco adducunt ad probandum, quod quantitas parua
dicatur parua absolute & non respectiue ad aliam quan-
tatem; quę quidē doctrina est facillima impugnationis.*

CONCLUSIO III.

44 *Non datur motus proprie dictus ad relationes tertię
predicamenti neque ad vbi intrinsecum aut extrin-
secum: neque ad entia reliquorum predicamentorum bene
tamen potest dari motus ad locum extrinsecum, hoc est ad su-
perficiem continentem rem quę localiter mouetur. Hęc est
cōmunis præter illam partem de vbi intrinsecum, quā mi-
nus communis videtur.*

Non datur
motus pro-
prie dictus
ad relatio-
nes tertię
predica-
menti, nec
ad vbi nec
ad alia pre-
dicamenta.

*Probatur prima pars: quia motus proprie dictus nō da-
tur ad aliquid, nisi ad illud, ad quod datur actio physica
proprie dicta vt patet ex cōmuni consensu & acceptione
motus proprie dicti: sed non datur talis actio ad relatio-
nes tertię predicamenti, quę habent suum esse per resul-
tantiam & propterea debent necessario resultare suppo-
sitis prærequisitis ita, vt nec Deus ipse possit impedire ea-
rum resultantiam: ergo non datur ad ipsas motus.*

*Probatur conclusio quoad secundam partem de vbi: quia
secundum communem sententiam non datur motus ad
motum: sed vbi intrinsecum est formalissimus motus, quo
mouetur mobile ad superficiem talem: ergo ad illud non
datur motus.*

*Probatur secundo quoad eandem partem: quia mobile
non acquirit vbi intrinsecum per alium respectum distin-
ctum, tū quia daretur processus in infinitū, tū quia gra-
tis assereretur aliquis talis respectus: sed illud, ad quod da-
tur motus proprie dictus, debet acquiri per respectum di-
stinctum: ergo ad vbi non datur motus proprie dictus.*

*Confirmatur quia non est maior ratio cur daretur motus
ad vbi intrinsecum, quā ad quando intrinsecum, & ha-
bere intrinsecum, sed ad hæc secundum omnes non datur
motus: ergo nec ad vbi intrinsecum.*

*Probatur tertia pars de aliis predicamentis, quia si nō
datur ad vbi, nec ad illa dari potest propter similem ra-
tionem, aut fortassis propter maiorem, quia multi dicunt
dari motum ad vbi, qui negant dari motum ad alia præ-
dicamenta.*

*Probatur quarta pars: quia reuera acquirit mobile de
nouo locum extrinsecum, & quidem successiue, per vbi
intrinsecum tanquam per acquisitionem formale ipsius,
non minus quā aqua acquirit calorem. Nec refert quod
consequen-*

Datur ma-
ius ad lo-
cum con-
sequen-

locus ille intrinsecus non subiectetur in mobili: hoc enim non requiritur ad motum; nec etiam refert quod non accipiat esse per motum quantum ad substantiam: sufficit enim quod quando fit motus ad ipsam, accipiat per actionem causæ efficientis aliquid vnde contineat actu locatum, quod non habeat ante illam actionem.

45 *Obiicies:* Ad ubi intrinsecum datur actio: ergo & motus; ad omne enim illud, ad quod datur actio præsertim successiva, qualis datur ad ubi, datur motus proprie dictus.

Respondeo negando consequentiam cum sua probatione; nam ad hoc quod detur motus ad aliquid, ultra hoc quod terminet actionem, debet esse aliquid acquisibile per aliud, & quod non sit acquisitio alterius essentialiter: tale autem non est ubi.

Obiicies secundo: Philosophus dicit dari motum ad ubi.

Respondeo cum loqui de ubi extrinsecum materialiter sumpto, id est de superficie continente.

Obiicies tertio: Scotus explicat Philosophum, dum dicit ad relationem non dari motum, ait ipsum intelligendum de relationibus intrinsecis aduenientibus; non de relationibus extrinsecis aduenientibus: ergo secundum ipsum datur motus ad relationes extrinsecas aduenientes: sed ad nullas potius quam ad ubi, ergo &c.

Respondeo Scotum loqui de motu agentis, ut agens est, qui motus coincidit cum actione: & concedo ad ubi dari tale motum, nec id est contra conclusionem: non vero loquitur de motu mobilis, ut mobilis est, qualis est ille, quæ negamus terminari ad ubi, aut ad alia prædicamenta ultima.

DISPUTATIO XIV.

De Infinito.

QUAMVIS Infiniti natura finiti intellectus capacitatem transcendat, qui in earum quæ limites habent, rerum contemplatione ut plurimum cæcutit; non poterat tamen omnium manibus trita præteriti materia absque aliquo examine, ut vel inter vulgares dicendi modos, qui probabilior apparet, in nostra sententia, declaretur; aut si nihil resoluti possit, utriusque partis difficile ultas appareat.

QVÆSTIO I.

Quid sit Infinitum, & an dari possit.

NON agitur hic de re infinita & illimitata perfecti o-
nis qualis est Deus, quæ certum est dari à parte rei, & quo non dato nihil aliud daretur; sed de aliquo toto includente infinitas partes separabiles. Huiusmodi autem Infinitum describitur à Philosopho esse illud, cuius semper est aliud extra accipere: cuius descriptionis ab omnibus communiter admittitur sensus est, quod Infinitum sit illud, quod habet tot partes finitas, ut capiendo partem post partem semper remaneat aliqua pars accipienda sic, ut nunquam possit assignari aliquis numerus determinatus partium quas habet, nec quidem ab ipso Deo. Huiusmodi autem infinitum duplex communiter assignari solet: unum quod vocant Categorematicum; alterum Syncategorematicum.

Categorematicum, quod simpliciter infinitum dicitur, est quod includit actualiter tot partes determinatas, quarum unaqueque assignabilis sit, ut si numeraretur aut destrueretur una post alteram, semper restarent alia numeranda, ac destruenda, tale infinitum esset linea infinite protensa, & aggregatum ex infinitis hominibus.

Infinitum syncategorematicum est, quod habet quidem tot partes, ut nunquam possit assignari numerus determinatus partium eius, quin plures adhuc partes habere possit, licet nunquam possit habere tot partes determinatas simul existentes, quin possit assignari numerus determinatus partium determinatarum eius: huiusmodi infinitum est quodlibet continuum finitum ex suppositione quod non constet solis indivisibilibus, quia nunquam potest assignari, nec ab ipso Deo, numerus determinatus partium eius sic, quin possit ostendi quod necessario debeat habere

plures partes; reuera tamen potest assignari numerus determinatus omnium partium determinatarum eius: potest enim dici quod habeat tres pedes aut quatuor aut quinque aut mille, & quod non habeat plures: tale etiam infinitum est collectio cogitationum omnium, quæ futurae sunt per totam æternitatem, quia non potest assignari numerus vllus determinatus earum quæ erunt, quin necessario possit assignari maior numerus; & quia nunquam erūt nec fuerunt tot actu ex ipsis, quin possit assignari numerus determinatus earum, quo maior nec est nec erat, ex ipsis. Tale etiam infinitum est collectio omnium hominum possibiliū, si simul poni non possunt à parte rei, propter eandem rationem.

2 *Hoc supposito* de natura infiniti; de triplici infiniti communiter quæri solet an sit possibile; de infinito quoad numerum, ut an possit dari numerus infinitus hominum; de infinito quoad extensionem, ut an possit dari quæritas verbi gratia linea infinite protensa; & de infinito quoad intensionem, ut an possit dari qualitas infinitæ intensionis. Additur denique, an etiam possit dari in creaturis infinitas perfectionis essentialis.

Plures in hac re sunt sententia, sed principales sunt tres: prima negat vllum infinitum categorematicum esse possibile. Ita Thomiste magis communiter, quos & alios plures citat & sequitur Aversa quæst. 24. sect. 3. & Complures diff. 18.

Secunda concedit infinitum in multitudine, extensione & intensione esse possibile de potentia absoluta. Hanc tenent Nominales cum Occamo quodl. 1. q. 5. quos plurimi recentiores sequuntur & præsertim Hurrius & Ariagahic & Fasolus fusi sime 1. p. q. 7.

Tertia sententia negat infinitum in magnitudine seu extensione, & concedit in multitudine: in hanc inclinat Amicus hic citans multos alios.

CONCLUSIO I.

3 **D**atur infinitum syncategorematicum in magnitudine & intensione, & etiam in numero. Hæc est communissima, & probatur quoad magnitudinem: quia quodcumque continuum finitum, quod de facto datur, est tale infinitum, nam quodcumque tale habet in se tot partes, ut nunquam possit assignari numerus aliquis determinatus partium eius, quin evidenter possit ostendi, quod habeat plures partes; quocumque enim numero assignato, verum erit dicere, quod quælibet pars ex illo numero sit diuisibilis in duas partes vltiores: potest tamen assignari numerus aliquis determinatus partium determinatarum eius: ita ut ex similibus partibus non habeat plures: hoc autem est esse infinitum syncategorematicum quoad extensionem.

Nec refert, quod aliqui dicant nullum continuum habere partes actu, sed solum potentia: nam præterquam quod hoc falsum sit, non facit ad propositum: sufficit enim ad veritatem conclusionis, quod habeat illas partes in potentia, modo possit habere illas in potentia, quin habeat eas actu.

Probatur conclusio quoad intensionem: quia quæcumque qualitas intensa, quæ de facto datur, potest diuidi in infinitas partes, alias constaret ex indivisibilibus: non in infinitas determinatas, quia alias esset infinita categorematica: ergo in infinitas indeterminatas, hoc est, non in tot, quin possit in plures: ergo est infinita syncategorematica, quoad intensionem. An autem quælibet qualitas habeat aliam infinitatem syncategorematicam sic scilicet, ut non possit dari unquam vlla tam intensa, quin possit dari alia intensior: alias diceretur: sed resolutio non est necessaria ad probandam hanc conclusionem, quamvis probaret etiam illam, si teneretur pars negativa.

Probatur denique conclusio quoad numerum: quia numerus partium continui est infinitus syncategorematicus, ut patet ex probatione primæ partis, & etiam quia collectio cogitationum futurarum per totam æternitatem à parte post in cælo & in inferno est sic infinita: neque enim pro vlllo unquam tempore aut instanti dabitur tanta multitudo earum, quin possit assignari determinatus numerus omnium cogitationum: quæ sunt in illa multitudine; & præterea nunquam assignari potest vllus numerus determinatus cogitationum, quæ futurae sunt per totam æternitatem, quin necessario plures adhuc sint futurae.

Y y 2 CON

Descriptio
infiniti.

Quid cate-
gorematicum.

Quid syn-
categorematicum.